

FRANTIŠEK MÜLLER

SKUTEČNÉ ZLOČINY NA PLZEŇSKU

VSTUP ZAKÁZÁN

3

VSTUP ZAKÁZÁN

nastole

Skutečné zločiny na Plzeňsku 3

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

František Müller
Skutečné zločiny na Plzeňsku 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

FRANTIŠEK MÜLLER

SKUTEČNÉ ZLOČINY NA PLZEŇSKU 3

nastole

OBSAH

Úvod	6
I. PŘÍPAD	8
Exploze citů	11
II. PŘÍPAD	76
Vražda, která téměř prošla	78
III. PŘÍPAD	132
Jak jsme pletli bič	134
IV. PŘÍPAD	168
Peníze, nebo život	171
Pár slov nakonec	242

ÚVOD

Kniha, kterou právě držíte v ruce, uzavírá trilogii o „*skutečných zločinech na Plzeňsku*“.

I na stránkách třetí knihy líčím jednotlivé případy tak, jak se opravdu odehrály a jak jsem je osobně vnímal, když jsem se na jejich objasňování s řadou svých kolegů podílel. Jména zainteresovaných osob i názvy některých míst, kde k jednotlivým činům došlo, byly z důvodu ochrany totožnosti z valné části změněny.

V předchozích čtenářsky úspěšných dílech jsem se věnoval případům z poměrně nedávné minulosti, které se staly v Plzeňském kraji přibližně v průběhu posledních patnácti let. Nyní jsem se rozhodl zařadit do knihy převážně příběhy staršího data. Kauzy, které byly pro mě osobně něčím mimořádné, neřkuli výjimečné.

O tom, zda případ bude, či nebude úspěšně vyřešen, rozhoduje v některých chvílích pouhý zdánlivě nevýznamný detail, jindy zkušenost detektivů či jejich intuice a snad i pověstné kriminalistické štěstí, jak se čtenář na stránkách knihy nejednou dočte.

K samotnému textu tentokrát přistupuji z poněkud jiného úhlu pohledu. Při popisu jednotlivých skutků nedávám na rozdíl od předchozích dílů až tak velký prostor faktografické stránce. Snahou bylo čtenáři více poodhalit, co se z mnohdy až suchého znění oficiálních dokumentů nedozví.

Vzájemný vztah mezi kriminalistou a podezřelým je mnohem složitější a komplikovanější, než si mnozí čtenáři dokáží vůbec představit. Hra na „hodného a zlého poldu“ někdy během výslechu funguje, ale mnohdy také ne. Výslech bývá zkrátka dynamický proces, nikoli mechanická rutina. Vždy však závisí na konkrétní situaci a charakteru vyslýchané osoby. Do popředí se tak dostává zkušenost a týmová spolupráce. Detektiv si zkrátka musí umět s nastalou situací poradit, dokázat

ji vyhodnotit a zvolit vhodnou taktiku, která má šanci uspět, což ostatně u jednotlivých případů popisují. Mnohdy je zapotřebí projevit i značnou dávku empatie, aby se kriminalista dobral relevantní informace. O tom se dočtete hned v prvním případě. A v některých situacích se ke kýžené informaci dostane až za cenu drobné lži, aniž by samozřejmě byl porušen zákon.

Většinu času, kdy jsem působil u kriminální policie, jsem se zabýval násilnou trestnou činností, ať to byly loupeže na okresním ředitelství nebo později vraždy na krajském ředitelství. Taková práce mnohdy člověka doslova pohltí. Není to zaměstnání, které by vás nechávalo zrovna klidným, avšak chladnou hlavu, pevné nervy, empatii a určitý nadhled si při řešení případů musíte umět zachovat. O tom se snad čtenář přesvědčí na následujících řádcích.

I. PŘÍPAD

ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

Asi jen stěží bych dokázal spočítat, s kolika pachateli loupeží, vydírání, ublížení na zdraví a vražd jsem se za svoji bezmála čtyřicetiletou kariéru u policie setkal. Vzpomínky na část případů obrousil zub času a některé z paměti vymizely úplně. Jsou ovšem případy, zejména vraždy, na které se zkrátka zapomenout nedá. Některé se vyznačovaly mnohdy až nepochopitelnou brutalitou, jiné rafinovaností pachatele a pár případů výjimečností použitého prostředku, který měl vést k usmrcení oběti.

Drtivá většina jednání vedoucích k úmyslnému usmrcení člověka, se kterými jsem se během praxe setkal, nebyla předem plánovaná. Dalo by se říci, že se jednalo o „situační“ vraždy, které vyplynuly z momentální vyhrocené situace, kdy prachobyčejná hádka, nezřídka v opileckém rauši, přerostla až do vražedného útoku. Pro takové činy bývá typické, že pachatel a oběť se navzájem znají, často mezi sebou mají blízký vztah, ať již příbuzenský, kamarádský, či partnerský. A pokud k útoku dojde v místě určeném k bydlení, bývá to nejčastěji v kuchyni. V devadesáti procentech je vražednou zbraní nůž, který se povětšinou nachází v dosahu pachatele, často na kuchyňské lince. Kuchyně je zkrátka, co se týče vyhrocených hádek, velmi rizikovým prostředím.

Pachatelé k usmrcení oběti nejčastěji použijí bodnořezný nástroj, popřípadě nějaký tupý předmět. Ne úplně zřídka se jako kriminalisté setkáváme také se škrcením a dušením. V takových případech je obětí zpravidla dítě, žena nebo osoba vyššího věku, jako tomu bylo u sériových vrahů manželů Stodolových.

Pachatelů, kteří při spáchání vraždy použijí střelnou zbraň, je o poznání méně. Jednak musí mít takový člověk ke střelné zbraní přístup, nebo alespoň chce-li získat zbraň nelegálně, musí vědět, na koho se obrátit. Navíc u vražd, kde byla použita střelná zbraň, se většinou jedná o činy předem plánované, tedy nikoli situační.

Způsobů usmrcení oběti je celá řada, ale s některými jsem se v kriminalistické praxi setkal zcela výjimečně. Vzpomínám na jednu kauzu z nedávné doby, kdy nezletilý syn usmrtil matku elektrickým proudem.

Ač k události došlo před několika lety, dodnes si vybavuji hovor s kolegou z okresní kriminálky.

„To je jak z nějaký špatný detektivky. Já se domluvíím s Liborem Smrčkem a sjedem k vám na okres,“ sdělil jsem do telefonu kolegovi z územního odboru, který mě vyrozuměl o „podezřelém úmrtí“.

„To je zbytečný,“ odpověděl mi, *„všechny okolnosti svědčí jednoznačně pro nešťastnou náhodu. Když se paní koupala, v bytě se nacházel její syn i manžel a oba se shodli, že v době, kdy se neštěstí stalo, byla v koupelně úplně sama.“*

Jak se později ukázalo, syn úmyslně vhodil do vany plné vody vysoušeč vlasů. Jeho otec pravdu zjistil, ale svého potomka kryl a v podstatě mu poskytl „falešné alibi“.

Naprosto ojediněle (celkem třikrát) jsem se setkal s případy, kdy pachatel použil výbušninu, respektive nástražný výbušný systém (NVS). Na tomto místě o nějaké situační vraždě nemůže být ani řeč. Jeden takový případ se udál ještě před rokem 1989 a po mém nástupu na kriminálku v roce 1990 jsem na jeho objasnění okrajově spolupracoval. Bylo ale zřejmé, že tehdejší kolegové neměli sebemenší stopu, která by je dovedla k pachateli. Prověřovaly se osoby s přístupem k výbušninám, ale nezjistilo se nic zásadního.

Podruhé jsem případ, kde figuroval NVS, řešil na sklonku devadesátých let. V rámci jakéhosi pochybného konkurenčního boje mezi podnikateli se na činu podílel i jeden bývalý policista. Sice nesloužil na kriminálce, ale velmi dobře znal postupy policie. O to složitější bylo celou kauzu rozplést.

Potřetí jsem se s NVS potkal až začátkem roku 2024 – při objasňování posledního případu, na kterém jsem se podílel před svým odchodem do civilu.

EXPLOZE CITŮ

V pondělí 19. února 2024 dvaadvacet minut po desáté hodině večer se rozlehla poklidným sídlištěm v Horšovském Týně ohlušující exploze. Obyvatelé panelového domu, před nímž nálož explodovala, povětšinou už leželi v postelích nebo se ke spánku právě ukládali. Zpočátku se domnívali, že došlo k výbuchu plynu. Několik vteřin po detonaci se začala otvírat potemnělá okna paneláku a rozespálí majitelé bytů shlíželi na chabě osvětlenou ulici, aby zjistili, co se přihodilo. Co způsobilo tak hroznou ránu?

Pár vteřin po výbuchu vykoukla z okna přízemního bytu postarší paní. Vystrašeně se rozhlédla po okolí. Ve vzduchu cítila silný zápach zplodin, jako o silvestrovské noci, kdy na sídlišti ve velkém vybuchuje nejrůznější zábavní pyrotechnika. Najednou se ze tmy opodál mezi zaparkovanými auty ozval rozrušený mužský hlas:

„Prosím vás, paní Bartošová, zavolejte policajty a záchranku. Asi jsem zraněnej.“

Žena duchapřítomně sáhla po mobilním telefonu, který ležel na nočním stolku vedle postele, a vytočila číslo tísňové linky 158. Operační důstojník v průběhu několika minut obdržel další oznámení o výbuchu na sídlišti v Horšovském Týně.

Během dalších okamžiků se ze vchodu paneláku začali trousit první obyvatelé, kteří zmateně a nechápavě hleděli na očazenou stěnu vedle vchodových dveří. Někdo z přítomných kopl do jakýchsi roztrhaných zbytků kartonové krabice.

„Jděte od toho pryč! Bouchne to!“ zvolal muž v tmavém oblečení, který se stále ukrýval mezi zaparkovanými vozidly.

Za několik minut prořízly tmu potemnělého sídliště blikající světla majáků. První dojela na místo policejní hlídka z obvodního oddělení. Policisté dostali od operačního důstojníka zprávu, že došlo k explozi,

zřejmě u vchodu do panelového domu, a na místě se nachází zraněný člověk. Jejich prioritním úkolem bylo poskytnout první pomoc zraněné osobě a vykázat přítomné „čumily“ dál od místa výbuchu. Jednak aby nebyli ohroženi na životech případným dalším výbuchem a také aby nedošlo ke znehodnocení stop na místě činu.

Otřesený mladý muž vyšel z úkrytu mezi zaparkovanými auty a vydal se vstříc příjíždějící hlídce. Policistům sdělil, že to on požádal paní Bartošovou, aby zavolala na tísňovou linku. V mihotavém světle pouličních lamp spatřil jeden z členů hlídky krev, která mladému muži stékala z čela. Odvedl ho ke služebnímu vozidlu, aby zjistil rozsah poranění a ránu na hlavě mu ošetřil.

„Co se stalo?“ zeptal se policista evidentně otřeseného muže.

„Nevím. Já přišel k našemu vchodu a něco tam bouchlo.“

Kromě jména se policisté od zraněného muže více nedozvěděli. V ten samý okamžik dorazila na místo záchranka. Zdravotníci se zraněného muže okamžitě ujali a začali mu ošetřovat rány na hlavě, rukou a dolních končetinách. Poté naložili značně otřeseného pana Haška do sanitky a s blikajícími majáky odjeli do Domažlické nemocnice.

Policisté měli plné ruce práce se zajištěním místa exploze a z nebezpečného prostoru vykázali všechny přihlížející – v daný okamžik nemohl nikdo tušit, zda zbytky rozmetané krabice nepředstavují další hrozbu. Na místo výbuchu byla obratem vyslána výjezdová skupina územního odboru Domažlice a z Plzně spěchal do Horšovského Týna psovod se psem speciálně vycvičeným na vyhledávání výbušnin. Také byli zalarmováni pyrotechnici.

Široké okolí místa činu bylo veřejnosti uzavřeno. Přítomní pyrotechnici zjistili, že došlo k výbuchu nástražného výbušného systému a předměty, které se u vchodu nacházejí, již nepředstavují nebezpečí. Po tomto zjištění začalo důkladné ohledání místa exploze a přilehlého okolí, které trvalo až do čtvrté hodiny ranní dne 20. února. Během něho technici zjistili více než dvacet kriminalistických stop. Jeden z nejdůležitějších nálezů byl učiněn ve vzdálenosti 43 metrů od epicentra exploze – v blízkosti

prostoru vyhrazeného pro kontejnery ležel na zemi elektronický spínač černé barvy se čtyřmi konektory, jehož součástí byla část zeleného plošného spoje. O necelé dva metry dál zůstala ležet v trávě poškozená kovová anténka stříbrné barvy.

Mezi očazenými a roztrhanými zbytky kartonu ležícími na dlaždicích soklu u vchodových dveří zajistil technik velké množství nejrůznějších kovových předmětů. Hřebíky, šrouby, vruty, ocelové kuličky a jakési ocelové skobičky, které evidentně pocházely z NVS, byly rozmetány v širokém okolí místa exploze. Během ohledání bylo zjištěno, že kromě fasády panelového domu bylo kovovými fragmenty poškozeno i několik zaparkovaných aut. Před jedním z automobilů ležela na vozovce tužková baterie s logem společnosti TESCO. Stejná tužková baterie byla zajištěna asi 40 metrů od vchodu paneláku. Policisté ji našli za plotem, v objektu místní mateřské školky.

Ještě v noci vytěžili operativci z okresního ředitelství v Domažlicích nemocnici pana Haška. Na to, že se stal obětí výbuchu nástražného zařízení, nebyla jeho zranění příliš vážná. V nemocnici lékaři zjistili, že utrpěl „pouze“ poranění ve vlasové části hlavy a dále na rukou a nohou. Ránu na hlavě mu na chirurgii zašili a z prstů na ruce vyňali několik střepin. Celkově měl obrovské štěstí, že mu ocelové kuličky, šrouby, skobičky a vruty, které tvořily výplň nástražené bomby, nepůsobily závažnější poranění. Ovšem nacházel se ve špatném psychickém stavu, takže se od něj detektivové mnoho nedozvěděli. V podstatě jim sdělil pouze to, že večer kolem půl jedenácté přijel ze zaměstnání k bydlišti a tak jako vždy zaparkoval auto na ulici. Před vchodem, kde bydlel, nebylo žádné volné místo, takže auto musel nechat u vedlejšího vchodu. Vystoupil z vozidla a šel rovnou k panelovému domu, kde s rodinou bydlel.

Napravo od vchodových dveří, u stěny se zabudovanými domovními zvonky, si všiml odložené papírové krabice. Na první pohled vypadala jako krabice od bot. Upoutala ho borová šiška ležící na víku. Ze zvědavosti se nad balíček mírně naklonil, aby zjistil, zda je na ní napsána nějaká adresa. Jméno adresáta však neviděl. Napadlo ho, že

bude možná napsané z boku, a tak nohou mírně do krabice strčil, aby si prohlédl i stranu otočenou směrem ke zdi. V ten okamžik uslyšel zevnitř jakési silné zasyčení a vzápětí se ozvala ohlušující detonace. Pan Hašek policistům sdělil, že na zlomek vteřiny úplně ztuhnul. Ve stejný okamžik mu hlavou prolétla myšlenka, že musí z místa výbuchu utéct a někde se ukrýt. Doběhl k řadě vozidel zaparkovaných podél silnice a schoval se mezi nimi. Vnímál, jak se v domě rozsvěcují světla a otevírají okna na ulici. Po pár vteřinách začali z domovních dveří vycházet lidé a on na ně volal, aby k místu výbuchu nechodili. Potom si ještě vybavil, že těsně předtím, než přijeli policisté a záchranka, hovořil na malý okamžik se svojí manželkou. Ujistil ji, že zranění, která utrpěl, snad nebudou vážná. Poškozený vyslovil domněnku, že po první explozi se snad ozvala ještě jedna rána. Nebyl si však vědom, že by v okolí výbuchu někoho spatřil.

Případ vzbudil mimořádnou pozornost veřejnosti a tomu také odpovídala i ohromná zájem ze strany novinářů. K události došlo necelé dva měsíce po tragickém řádní vraha na filozofické fakultě v Praze. V médiích se začaly objevovat spekulace o možném teroristickém útoku. Pod vlivem mediálních informací zachvátil jindy poklidné městečko strach. Mnozí obyvatelé sídliště v Horšovském Týně se báli vycházet na ulici.

Ještě v noci byl o události vyrozuměn krajský výjezd. S ohledem na závažnost situace bylo ze strany vedení rozhodnuto, že případ si převezme krajská kriminálka. Vyšetřovatel Krajského ředitelství policie v Plzni zahájil ve věci úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 trestního zákoníku.

Informací o výbuchu jsme měli po ránu 20. února poskrovnu. Po příchodu do zaměstnání jsme se dozvěděli, že večer, krátce před půl jedenáctou, došlo na sídlišti v Horšovském Týně k explozi NVS, který byl ukryt v jakémsi balíčku, snad v krabici od bot, a to v době, kdy jistý pan Hašek strčil do záhadného předmětu nohou.

Co vlastně explodovalo? Jaký výbušný materiál byl k výrobě NVS použit, to jsme zatím netušili. Rovněž jsme v daný okamžik neznali odpověď na jednu ze zásadních otázek. Aktivoval NVS sám poškozený, když nohou postrčil krabici? Sled událostí, jak jej pan Hašek v noci popsal, by takovému závěru do určité míry nasvědčoval. Nebo se snad jednalo o zařízení s časovým spínačem a k explozi došlo v předem nastavený čas, shodou okolností v době, kdy se u pekelného stroje vyskytl poškozený? Anebo dokonce došlo k odpálení bomby na dálku? V tom případě by se pachatel musel pohybovat někde poblíž místa výbuchu...

Na tyto otázky jsme v danou chvíli neznali odpověď. A hlavně jsme neznali odpověď na zcela zásadní otázku – jaký byl motiv pro jednání samotného pachatele. Jednalo se o mstu? Nebo snad exploze měla být pro někoho varovným signálem, nějakou výstrahou? Anebo byl motiv zcela jiný? Komu byla nastražená bomba vlastně určena? Měl se stát obětí výbuchu skutečně pan Hašek? Nebyla to pouhá náhoda, že se právě on v době exploze vyskytl poblíž nastražené bomby?

To byly otázky, na něž bylo zapotřebí urychleně najít odpovědi. Ač jsme měli rozpracované i jiné, neméně závažné kauzy, především dvě prozatím neobjasněné vraždy, výbuch na sídlišti dostal jednoznačnou prioritu. Všichni dostupní operativci, kteří se zabývali násilnou trestnou činností, začali intenzivně pracovat na tomto případě. A nejen detektivové z problematiky „násilí“ – na objasnění případu byli nasazeni i další policisté, zejména „pátrači“ a analytici.

Z dostupných evidencí jsme záhy zjistili, že pan Hašek neměl doposud sebemenší problém se zákonem. Nikdy nebyl trestaný a ani v minulosti policií prověřovaný v souvislosti s trestnou činností. Pracoval jako zástupce vedoucího skladu v jedné menší firmě na Domažlicku. Jeho majetkové poměry se ničím mimořádným nevyznačovaly. Kromě bytu, který vlastnil společně s manželkou, neměl v katastru nemovitostí žádný další záznam. A k jeho osobě nebyly zjištěny ani žádné momentální dluhy, a to včetně manželky a širšího příbuzenstva. Zkrátka jednalo se o zcela bezúhonného občana, který doposud žil naprosto běžným, snad

by se dalo říci všedním rodinným životem. Byla tedy bomba skutečně adresována jemu? Nedošlo k iniciaci výbuchu nakonec pouze proto, že poškozený do krabice lehce kopl? Nebyl pekelný stroj ve skutečnosti určen někomu zcela jinému? Motiv ke mstě vůči osobě pana Haška se nejevil v daný okamžik příliš pravděpodobný.

Detailně jsme prověřili obyvatele domu a všechny osoby, které měly k dané adrese být jen okrajový vztah. Nenarazili jsme však na nikoho, kdo by upoutal naši pozornost.

Ještě téhož dne, 20. února, ale už za denního světla proběhlo dodatečné ohledání místa činu. V okolí bydliště poškozeného jsme zajistili dostupné kamerové záznamy a rovněž záznamy ze všech cest vedoucích k místu činu. Kamer na sídlišti a přístupových trasách nebylo zrovna mnoho. Ke všemu noční záběry byly ve zhoršené kvalitě... Přesto několik kamer v době těsně před výbuchem a v době po výbuchu zachytilo v širším okolí pohyb několika osob a projíždějících vozidel. Ze záběrů se však nedalo určit, o jaká auta se jedná. Dokázali jsme pouze rozklíčovat, zda se jedná o vozidlo osobní, dodávku či nákladní auto a zda má světlou nebo tmavou barvu.

Rozdělili jsme si sídliště na několik úseků a prováděli rozsáhlé šetření v okolí místa výbuchu. Obešli jsme všechny vchody bytových domů – prakticky se jednalo o několik panelákových bloků s desítkami vchodů, odkud bylo vidět na místo exploze, nebo alespoň na přístupové cesty – a vytěžovali zdejší obyvatele. Pár nadějných poznatků se podařilo získat. Několik svědků nezávisle na sobě vypovědělo, že krátce před desátou hodinou slyšeli z ulice, která vedla kolem místa činu, jakýsi křik, snad hádku. Mohlo se údajně jednat o konflikt mezi mladými lidmi.

Podařilo se nám dohledat místní „partičku“ mladistvých, kteří se kolem desáté večer dostali na ulici do rozepře. Dokonce jeden z účastníků měl za sebou celkem zajímavou kriminální minulost. Několikrát byl prověřován v souvislosti s majetkovou trestnou činností. Ovšem jak poznamenal jeden z místních detektivů, který problémového mladíka

znal osobně: „*Ten by nebyl schopen bombu sestavit. Něco ukrást, to jo, ale tohle je nad jeho schopnosti.*“ Účastníci večerního konfliktu byli důkladně vyslechnuti a do nejmenšího detailu bylo prověřováno jejich alibi. Ale nic nenavštěvovalo tomu, že by s případem měli něco společného.

Několik svědků nezávisle na sobě také uvedlo, že krátce po explozi spatřili tmavé vozidlo, které odjíždělo z míst, odkud se ozval výbuch. Nikdo z nich však nedokázal říct, o jaký typ auta se jednalo.

Pro zesílení účinku byly k výrobě bomby použity různé předměty, jako například hřeby, vruty, šrouby a matice. Vcelku běžné komponenty, které lze zakoupit v jakémkoli železářství nebo se běžně nacházejí v každé domácí dílně. Ovšem kromě nich použil strůjce NVS také celkem atypické předměty, které se až tak běžně v domácnostech nevyskytují. V širokém okolí místa činu byly rozptýleny desítky ocelových skobiček o délce přibližně tří centimetrů.

V samotném Horšovském Týně se nacházely jen dvě prodejny, kde bylo možné zakoupit část sortimentu, který byl použit k sestavení NVS. A hned v prvním obchodě nám svítla naděje, poté co jsme vedoucímu provozovny předložili několik skobiček.

„*Jo, před týdnem jsme jich prodali asi půl kila,*“ dozvěděli jsme se od vedoucího, „*ty skobičky se používají k uchycení pletiva v lesních školkách, aby stromky neokusovala zvěř.*“ Muž sáhl za sebe do regálu a vytáhl jednu krabičku. V nabídce prodejny sice skobičky byly, ale rozměrově se poněkud lišily. Byly o půl centimetru delší než ty zajištěné kolem místa výbuchu.

Ve druhé prodejně byly sice k dostání totožné skobičky, avšak od personálu jsme zjistili, že k prodeji zboží došlo naposledy před necelým rokem a kupovala je firma, která se zabývala lesnickými pracemi.

Během dopoledne jsme obdrželi první informace o odpalovacím zařízení, které bylo součástí NVS. Dle pyrotechniků se jednalo o zařízení zn. Professional, které je určeno k dálkovému bezdrátovému odpalování zábavní pyrotechniky. Sada, která se k prodeji běžně na internetu

nabízela, obsahovala samotné zařízení s dálkovým ovladačem. Na obalu výrobce uváděl: *Díky jednoduchému ovládání a spolehlivému přenosu signálu je toto zařízení ideální volbou pro malé až střední pyrotechnické show.*

Již během jízdy do Horšovského Týna jsme zavolali poškozenému, abychom zjistili, zda bude schopen s námi hovořit. Pan Hašek nás ujistil, že rozhovor určitě zvládne: *„Pořád blbě slyším na levý ucho, ale jinak dobrý. Holt na mě budete muset trochu víc křičet,“* zasmál se do telefonu a dodal: *„Ještě si zařídím pracovní neschopnost a vyrozumím vedoucího, že nepřijdu do práce, a pak se vám ozvu.“*

Krátce před jedenáctou hodinou Hašek dorazil domů a zavolal, že už má všechno vyřízené a je nám k dispozici.

„Takže se za vámi můžeme zastavit, abychom si alespoň krátce promluvíli? Až na tom budete po zdravotní stránce lépe, stejně vás potřebujeme vyslechnout. Sepsat s vámi protokol...“

„To klidně můžem dneska. To zvládnu.“

„Dobře, tak my se u vás s kolegou zastavíme a sjel byste s námi na oddělení. Samozřejmě vás potom odvezem zpátky.“

„Nemusíte jezdit ke mně domů, to je zbytečný. Stejně potřebuju zajet do města. Můžem si dát sraz rovnou na policajtech v Horšáku. Manželka mě tam hodí.“

„Výborně, sejdem se tedy na oddělení. V kolik můžete přijet?“

„Co třeba v půl dvanáctý?“

„Domluveno. Budeme vás čekat.“

Pět minut před půl dvanáctou zastavila na parkovišti obvodního oddělení v Horšovském Týně tmavá škoda octavia. Z místa spolujezdce vystoupil přibližně čtyřicetiletý muž střední postavy, vysoký zhruba 180 cm. Na jeho pravé ruce zářilo bílé obinadlo. S kolegou kapitánem Smrčkem jsme došli k vozu. Vyndal jsem z kapsy služební průkaz a představili jsme se.

Manželka pana Haška, která muže přivezla, zůstala sedět v autě a kapitán Smrček přistoupil ke dveřím na straně řidiče.

„Dobrý den, *mladá paní*,“ přívětivě oslovil řidičku přes napůl stažené okénko, „*my si vašeho manžela na chvílku půjčíme. Zhruba za hodinku, spíš za dvě budeme hotovi.*“

„Jo, samozřejmě. Já stejně potřebuju zajet k rodičům.“

„Můžeme se domluvit, že vám manžela pak přivezeme domů. Nebo jestli chcete, zavolám vám na mobil, až skončíme, abyste pro něj přijela.“

„Jo, zavolejte. Počítám s tím, že ho vyzvednu.“

„Zřejmě se vás budeme muset také zeptat na pár věcí ohledně toho, co se včera přihodilo. Vy jste včera po tom výbuchu s manželem chvílku mluvila. Je to tak?“

„Mluvila, ale jen pár vět. Hned potom ho odvezli do nemocnice.“

„Jasně. Tak jenom krátce si s vámi kolegové promluví, než dopíšem protokol s vaším mužem. Dlouho vás nezdržíme. Souhlasíte?“

„Jo, samozřejmě. Co budu vědět, vám řeknu. Ale já o tom v podstatě nevím nic.“

Kolega Smrček pokýval hlavou na srozuměnou: „Zatím vám děkujem a přibližně za hodinu, spíš o něco později se vám ozvu. Číslo si vezmu od manžela.“

„Posadte se, *pane Hašku*,“ pokynul jsem rukou směrem k přichystané židli v prostorné kanceláři v prvním patře budovy obvodního oddělení. Počkal jsem, až oslovený dosedne, a usadil se za stůl naproti němu. Kapitán Smrček vzal místo v křesle pod oknem, po pravici vyslýchaného. Následně jsme našemu svědkovi vysvětlili, že vzhledem k závažnosti situace si případ převzala krajská kriminálka.

„Takže, *pane Hašku*, než vám položíme nějaké otázky, raději se vás ještě jednou zeptám: jak jste na tom po zdravotní stránce? Jste schopný vypovídat? Lékařskou zprávu z nemocnice zatím nemáme k dispozici.“

„No doktoři mi ve špitálu vyndali z pravé ruky pár střepin,“ sdělil Hašek a jeho pohled přitom sklouzl na obvázanou paži. „A taky mi zašili hlavu. Mám tam asi dva stehy,“ sklonil se, abych viděl poranění na temeni. „Jinak mi v podstatě nic není. Ještě mám pár šrámů na noze, ale to mi ani nezašivali. To mi jen přelepili náplast.“

„To jste měl fakt kliku. Když jsem dnes po ránu viděl tu paseku před vaším vchodem, tak musím říct, že při vás stáli všichni svatí.“

„Asi jo. Asi to fakt byla klika,“ pokýval souhlasně hlavou.

„A co váš sluch? Do telefonu jste mi povídal, že špatně slyšíte. Co vám lékaři řekli?“

„Prej pár dnů asi budu na levé ucho hůř slyšet, ale mělo by se to časem zlepšit. Bubínek je naštěstí v pořádku.“

„Tak zaplatpánbůh, že to tak dopadlo,“ pokýval jsem hlavou. „Já ani tady kapitán Smrček jsme v noci na místě nebyli. Od kolegů z okresního ředitelství zhruba víme, co se přihodilo. Hned po tom výbuchu vás prý odvezli do nemocnice k ošetření. Co víme, kolegové s vámi v nemocnici krátce hovořili. Napsali o tom úřední záznam. Popravdě, dost stručný. Takže pokud to po zdravotní stránce zvládáte, chtěli bychom od vás slyšet trochu víc informací. Probrat to s vámi podrobněji. Souhlasíte?“

„Jo, to zvládnu.“

„Sepíšem s vámi výpověď. Ten protokol, který spolu napíšem, se jmenuje Úřední záznam o podaném vysvětlení. Než se začneme bavit, přečtu vám poučení. Už jste někdy vypovídal na policii?“

„Já teď ani nevím. Možná jednou, když nám vykradli sklep, ale to už je hodně dávno. Vlastně to tenkrát na policajtech hlásila manželka. Takže asi jsem ještě na policii nevypovídal.“

„Rozumím. Přečtu vám tedy poučení. Je trochu delší, zhruba na dvě stránky. Vzhledem k tomu, jak jste říkal, že hůř slyšíte, zeptám se vás: rozumíte dobře, když na vás mluvím?“

„Ale jo, na pravý ucho vás slyším. Na levý je to horší.“

„Když tak se malinko natočte pravou stranou ke mně, ať na vás nemusím křičet. Ještě si vedle v kanceláři budou myslet, že vás tady

mučíme a řveme na vás,“ dodal jsem s pousmáním. Pan Hašek se na židli pootočil do strany a já mu přečetl rozsáhlý text poučení.

„Kdyby vám nebylo něco jasný, tak vám to vysvětlíme. Klidně se ptejte,“ zakončil jsem.

„Ne, to je v pohodě. Mám říkat pravdu, jak jsem pochopil.“

„Bylo by to nejlepší,” pousmál jsem se přátelsky, „podezřelý nebo obviněný lhát může, ale to vy nejste. Vy jste pro nás poškozený, prakticky svědek, a od vás se očekávají pravdivé odpovědi. Je to především ve vašem zájmu, abyste vypovídal pravdivě.“

„Jasně, já vím,” pousmál se tak trochu nuceně Hašek.

„Takže můžu začít psát?“

„Jo, můžem.“

Od chvíle, kdy jsme s poškozeným přišli do kontaktu, pozoroval jsem na něm známky nervozity a určitého napětí jak ve verbálním, tak i v neverbálním projevu. Samozřejmě, nebylo se čemu divit, před několika hodinami prodělal ořesný zážitek. Ke všemu neměl žádné předchozí zkušenosti s jednáním s kriminalisty. Proto jsem na úvod zvolil poněkud odlehčenou formu komunikace, abych uvolnil atmosféru a Hašek se cítil lépe.

„Než začneme, tak vám k tomu, co se včera v noci přihodilo, povím pár slov. Z našeho pohledu se jedná o velice závažnou událost. Zatím je skutek kvalifikovaný jako zločin obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 trestního zákoníku. Vzhledem k právní kvalifikaci by šetření mělo provádět zdejší okresní ředitelství. To znamená kriminálka z Domažlic. Ale protože to rozhodně nebereme na lehkou váhu, tak byla věc rovnou delegována k nám, to znamená na krajskou kriminálku, která má v kompetenci vyšetřovat nejzávažnější zločiny, včetně vražd. Prozatím není jasný, jaká výbušnina před vchodem explodovala a jaké následky mohla exploze způsobit, kdyby proud střepin směřoval přímo na vás. K tomu se budou muset vyjádřit znalci. Ale když jsem dneska ráno viděl, co výbuch udělal s pláštěm budovy a s plechem pod zvonky, tak si myslím, že nejsem daleko od pravdy, jak do budoucna bude skutek

kvalifikován. Tady totiž přichází v úvahu i přísnější právní kvalifikace a tou je pokus o vraždu. Pokud ta bomba byla určena vám, tak jste měl fakt neskutečnou kliku. Na tomhle případu dělá spousta lidí. Co se stalo, zhruba víme, ale nevíme, proč se to stalo a kdo za výbuchem stojí. První věc, která nás samozřejmě napadla, je pomsta. Jestli existuje nějaký člověk, který k vám může chovat z jakéhokoli důvodu zášť, bylo by dobrý, abychom o něm věděli. Budeme se vás taky muset zeptat na některý osobní věci. Rozumíme si, pane Hašku?“

„Jo, já vám rozumím. Na co se zeptáte, to vám řeknu. Nemám co tajit.“

„To je jediné dobře,“ usmál jsem se povzbudivě na vyslýchaného, „tak nám nejdřív svými slovy popište, jak probíhal včerejší den. Začněte třeba tím, kde děláte, jakou pozici v práci zastáváte, v kolik hodin jste odjel do zaměstnání, zda se během dne neudálo něco mimořádného nebo neobvyklého, například během cesty do práce nebo z práce. V kolik vám skončila směna a co se dělo potom... Prostě nám postupně popište průběh včerejšího dne až do okamžiku, kdy jste přišel ke vchodu do baráku, a co se tam stalo. To, co nám řeknete, budu postupně zapisovat. Diktovat budu nahlas, abyste slyšel, co píšu. Budeme se snažit přerušovat vás co možná nejméně, abyste neztratil nit. Závěrem vám položíme ještě nějaké doplňující otázky.“

Začal jsem do klávesnice počítače tukat obvyklou úvodní stránku výslechu: Poučení jsem zcela porozuměl, zejména mi byla zdůrazněna pasáž o okolnostech, za jakých mohu odmítnout výpověď, a také právo na pomoc ze strany advokáta během podání vysvětlení. Nežádám dalšího vysvětlení a k věci vypovídat budu.

Hašek následně do protokolu uvedl: „V zaměstnání zastávám pozici skladníka. Ve skladu mám na starosti především komponenty na výrobu termostatů do automobilů. Já jsem v práci vedený jako zástupce vedoucího směny. Celkem nás ve skladu pracuje asi osm. Pracovní doba je v mém případě taková, že jeden týden mám denní směnu, a to od 5.45 do 14.00 hodin, a další týden mám odpolední. Odpolední směna začíná

v 13.45 a končí ve 22.00 hodin. Tento týden mám odpolední. Do práce jezdím z domova už v pracovním oděvu, takže se v zaměstnání ani nepřevlékám. Když skončím večer v deset hodin, tak si jen umyju ruce, odpíchnu si, sednu do auta a jedu rovnou domů. Před bydliště pravidelně přijíždím kolem 22.30. Doba jízdy mi trvá přibližně 22 minut, to mám ověřený. Jezdím s vozidlem Škoda Octavia černé barvy, jedničková řada. Registrační značku si z hlavy nepamatuju.

Včerejšího dne jsem odjížděl do práce kolem 12.50 hodin. Po cestě jsem se ještě zastavil za svojí matkou. U maminy jsem se zdržel asi tak dvacet minut. Myslím, že bylo 13.20, když jsem od ní odjížděl, a jel jsem rovnou do zaměstnání. Musím tam být už ve 13.45, abych si „píchnul“. Samotná pracovní doba mi sice začíná ve 14.00 hodin, ale musím tam být o trochu dřív, abych si „píchnul“. Včerejší směna probíhala naprosto standardně. Nic mimořádného se nepříhodovalo, žádný konflikt na pracovišti jsem neměl. Zrovna tak jsem včerejšího dne neměl nějaký podezřelý telefonát. Na dotaz uvádím, že si nejsem vědom, že bych v posledním období měl nějaký mimořádný nebo zvláštní telefonát. Nikdo mi nevyhrožoval, ať už přímo, nebo po telefonu, zrovna tak jsem neobdržel žádný výhrůžný e-mail a podobně.

Směnu jsem ukončil ve 22.00 hodin. Umyl jsem si ruce, odpíchl se, nasedl do auta a jel rovnou domů. Nikde po cestě jsem nestavěl. Pokud jsem dotazován, zda jsem si nevšiml, že by za mnou někdo jel, tak uvádím, že jsem ve zpětném zrcátku viděl za sebou jen kolegu z práce. Jmenuje se Tomáš, na příjmení si ale nevzpomenu. Tomáše jsem viděl, jak nasedá do auta a rozjíždí se hned za mnou. Chvilku jel za mnou, to jsem ho viděl ve zpětném zrcátku, a potom už jsem tomu nevěnoval pozornost. Soustředil jsem se na řízení, protože přede mnou jely kamiony a byla tma. Nejsem si vědom, že by mě někdo záměrně sledoval. Před bydliště jsem dorazil ve 22.22 hodin. Ten čas jsem měl na hodinách v autě. Auto jsem zaparkoval poblíž vedlejšího vchodu, protože před vchodem, kde bydlím, nebylo místo. Vzal jsem z auta svoje osobní věci, automobil uzamkl dálkovým ovladačem a šel ke vchodu, kde bydlím.

*Nikoho jsem v bezprostředním okolí bydliště nezaregistroval. Bylo ti-
cho, nikoho jsem si nevšiml, ani vpovzdálí. Došel jsem až ke vchodovým
dveřím. Ve svitu pouličního osvětlení jsem po pravé straně vchodových
dveří spatřil nějakou papírovou krabici. Něco jako krabici od bot, ale
byla o trochu menší. Vlastně byla skoro v rohu u zdi. Osvětlení u vcho-
du jsem nerozsvítil. Zaujalo mě, že na té krabici bylo rozsypané nějaké
jehličí a asi jsem tam viděl i nějakou malou šišku. Vytáhl jsem z batohu
mobil, abych si posvítil na tu krabičku, jestli na ní není nějaký nápis
nebo adresa. Nic jsem tam však neviděl, tak jsem ji chtěl posunout no-
hou, abych si prohlédl i její kratší stranu, která směřovala ke zvonkům.
Lehce jsem botou strčil do krabice a náhle jsem uslyšel takové zasyčení
a vzápětí, to snad nebyla ani vteřina, došlo k explozi. Potom v rychlém
sledu došlo k dalším asi dvěma explozím. Myslím, že jsem slyšel celkem
tři rány bezprostředně po sobě. Když říkám bezprostředně, tak to bylo
jako krátká dávka ze samopalů. Po explozi jsem asi zůstal v šoku. Cí-
til jsem poranění na hlavě, prstech pravé ruky a na nohou. Konkrétně
na pravé holeni. Běžel jsem se schovat mezi auta, abych byl co nejdál
od místa exploze. Ve vzduchu jsem cítil zápach, jako když se odpaluje zá-
bavní pyrotechnika. Mezi auty jsem byl skrčený a držel se za hlavu v mís-
tě, kde jsem byl zasažen. V okně v přízemí se objevila paní Bartošová
a koukala, co se děje. Já ji poprosil, aby zavolala policajty a záchranku.
Po chvílce začali z našeho i z vedlejších vchodů vycházet lidi. Šli k místu
výbuchu a já na ně jednou nebo dvakrát zakřičel, ať tam nechodí a po-
čkají, než přijedou policajti. Stále jsem byl schovaný mezi auty a čekal,
než přijede policie a záchranka. Nevím, jak dlouho jsem tam byl, asi
jen pár minut. První přijeli policisté, tak jsem se k nim vydal. Viděli, že
jsem zraněný, a chtěli mě začít ošetřovat. V tu chvíli ale na místo při-
jížděla sanitka. Policisté vykážali lidi z místa, protože se tam porůznu
motali. Nastoupil jsem do sanitky, tam mě ošetřili a potom se mnou
jeli do Domažlické nemocnice, kde jsem se podrobil dalšímu zákroku,
při kterém mi vyoperovali střepek z pravé ruky. Dále mně ošetřili rány
na hlavě. Z nemocnice jsem byl propuštěn někdy kolem druhé hodiny*

v noci, čas jsem ale nesledoval. Ještě v noci jsem krátce hovořil s policisty v civilním oblečení. Ptali se mě, co se vlastně přihodilo, co si pamatuju. Já jim na otázky odpovídal, ale musím přiznat, že jsem byl po té explozi hodně otřesený. Doted špatně slyším na levé ucho. To je asi tak vše, co bych k případu uvedl.“

Z dosavadních slov poškozeného nám nevyplynul žádný motiv pro spáchání tak šíleného činu, který jen díky náhodě neskončil tragicky.

„Pane Hašku, my vám teď položíme pár otázek, abychom výpověď doplnili. Je nám jasný, že některý věci, na který se vás zeptáme, budou možná citlivý. Přesto vás požádám, pokud víte o nějakém, řekneme problému, o něčem, co by s tím, co se přihodilo, mohlo jakkoli souviset, abyste nám to řekl. Jinak se těžko někam pohneme. I kdybyste si myslel, že je to z vašeho pohledu naprostá hloupost, bylo by dobrý, kdybychom o tom věděli. Rozumíme si?“

„Jo, klidně se ptejte,“ odpověděl Hašek trochu nejistě v očekávání, jaké otázky asi přijdou. *„Zeptám se vás: máte nějaké dluhy? Ať už vy osobně, nebo někdo z rodiny? Tím nemyslím jen manželku, ale i další příbuzné. To znamená rodiče, sourozence a podobně. Dluží někdo z vašeho příbuzenstva, z vaší širší rodiny někomu prachy?“*

„Ne. My s manželkou rozhodně žádný dluhy nemáme, a pokud vím, tak ani nikdo z rodiny,“ odpověděl celkem přesvědčivě.

„Musím vás upozornit, že budeme zjišťovat vaši finanční situaci. Bylo by dost blbý, kdybychom na něco přišli. Pokud nějaký dluh existuje, třeba u soukromé osoby, řekněte nám to na rovinu. Taky nás bude zajímat, zda někomu třeba neděláte ručitele.“

„Ne, vážně nemáme žádný dluhy. To si klidně ověřte. Jsem si jistej, že nikomu nic nedlužíme. Ani nikomu neručím a manželka taky ne. My jsme na tom s penězma tak nějak všelijak, spíš průměrně, ale dluhy nemáme. Jestli někomu dluží švagři, jako bráchrové manželky, tak to fakt nevím, ale myslím že ne. Asi bych o tom věděl.“

„Hrajete nebo hrál jste někdy v minulosti hazardní hry? Třeba přes internet?“

„Ne, vůbec. Nějakej hazard, to mi nic neříká. K tomu nemám žádnéj vztah.“

„Nikdy jste nehrál třeba na výherních automatech nebo, jak je dneska moderní, přes internet?“

„Taková pitomost mě nebere. Vážně jsem nikdy nehrál.“

„Tak to jsme na tom stejně,“ snažil jsem se co nejvíc odlehčit atmosféru v kanceláři a zároveň jsem směřoval k dalšímu dotazu: „Představte si, jakej já jsem nemoderní člověk. Nejsem vůbec ‚in‘. V životě jsem nehrál automaty a ani jsem nehulil trávu. Nevím, já k tomu měl vždycky takovej nějakej odpor, a přitom normální cigára kouřím. Bohužel, toho už se asi nezavím. A to si vemte, že kolegům, co dělaj na drogách, se občas marihuana, co zajistili v pěstírnách, nevešla ani do kanceláře, tak se to občas válelo v kanceláři u nás. Měli jsme tam kila trávy a nikdy by mě nenapadlo, že bych vyzkoušel, jaký to je. A co vy? Zkusil jste to někdy?“

„Mě to taky nějak neoslovilo. Jo, párkrát, kdysi dávno jsem trávu kouřil, ale to mi ji někdo nabídl. Abych si to šel někam koupit, to ne.“

„Takže nejste pravidelný uživatel marihuany, nebo snad dokonce jiných drog?“

„Ne, rozhodně nejsem. Já nekouřím vůbec. Jako mladej jsem chvíli kouřil cigára, ale to bylo, když mi bylo dvacet. Možná dvakrát třikrát v životě jsem kouřil marihuanu. To je tak moje veškerá zkušenost s nějakýma drogama. No s drogama, vždyť přeci dneska trávu kouří kdekdo.“

„Jo, to máte svatou pravdu,“ souhlasně přitakal kapitán Smrček a vzápětí se dotázal: „Můžete nám, pane Hašku, trochu blíž popsat, co je vlastně náplní vaší práce? Co přesně v zaměstnání děláte?“

„No, co dělám... V podstatě mám na starosti sklad. Takže mám od něj klíče a během směny vydávám lidem různý věci. Doplnuju sortiment a tak. Vlastně za sklad zodpovídám.“

„V práci tedy nezastáváte pozici, kdy byste mohl o něčem zásadním rozhodovat nebo určovat, s kým bude firma obchodovat, odebírat

komponenty a podobně? Řekněme, že nějaký konkurenční boj nepřichází v úvahu. Je to tak?“ zeptal se kapitán Smrček.

„Ano, je to tak. Nezastávám pozici, kde by hrozil konkurenční boj.“

„Máte ještě jiný pracovní poměr? Někáký vedlejšák?“ zeptal se kolega.

„Ne, nemám.“

„Ani se na vás nikdo v poslední době neobrátil řekněme s nějakou nabídkou, že by třeba věděl o nějakém výnosném kšeftu? O nějakém mimořádném přívýtěku?“

„Ne, to ne,“ odpověděl trochu rozpačité Hašek. Nebyl jsem si však jistý, zda významu otázky porozuměl.

„Kolega má na mysli, zda vám například někdo v poslední době nedal nějakou finančně lukrativní nabídku. Třeba že byste byl vedený jako jednatel v ‚eseróčku‘ nebo něco podobného. V podstatě máme na mysli, abyste pro někoho dělal ‚bílého koně‘.“

„Jo, já rozumím, na co se ptáte, ale nic takovýho se nestalo. Vážně ne. Nikdo mi nic nenabídl ani se v takovém prostředí nepohybuju.“

„Takže, pane Hašku. Když shrneme, co jste nám doposud řekl: žádné dluhy vůči nikomu nemáte, ani vaše širší rodina. Motiv pro jednání pachatele, který by mohl souviset s vaším zaměstnáním, vy osobně vylučujete. Někáké jiné řekněme neprůhledné podnikání se vás také netýká, a co se týče vašich osobních a rodinných vztahů, tam je podle vás všechno v pořádku. Je to tak?“

„No vlastně jo.“

„Neměl jste v poslední době s někým konflikt? Jakýkoli. Třeba jen obyčejnou hádku kvůli prkotině. Nevím, napadá mě poškrábaný auto před barákem nebo na parkovišti před obchodákem. Prostě cokoli, jakákoli vyhrocená situace, kdy jste se s někým třeba jen chytl?“

„Ne, vážně o ničem nevím. Podle mě se nic takovýho v poslední době nestalo.“

„Já vím, že je to citlivé téma, ale znovu se zeptám. Existuje podle vás možnost, že by jednání pachatele mohlo souviset s nějakými

osobními vztahy? Jste ženatý řadu let, a jak jsem viděl v evidenci, máte s manželkou dvě děti. Když něco není v manželství v pořádku, vesměs to člověk vycítí. Na rovinu se vás zeptám: máte být třeba jen pocit, že existuje člověk, který může mít bližší vtaħ k vaší ženě? Víte, o čem mluvím. Když to řeknu jinými slovy, tušíte, že by vaše žena mohla mít nějakého milence?“

„Ne. To určitě nemá. Já alespoň o nikom takovým nevím. Fakt ne.“

Pozoroval jsem, že otázka pro něj nebyla zrovna příjemná.

„A vy? Máte někoho, krom manželky?“

„Taky ne,“ zavrtěl Hašek hlavou, ale na rozdíl od předešlé odpovědi se naše oči nestřetly.

„Ani třeba na pracovišti že byste například s nějakou kolegyní trochu víc zaflirtoval nebo se jí nějak dvořil? Co?“

„Ne, to vůbec!“ odpověděl Hašek rezolutně. *„O tom by v práci každě hned věděl.“*

„Dobrá, takže co jste nám teď řekl, zformulujeme na papír. Nejdřív vám položím otázku a vy na ni odpovíte. Psát budeme v přímé řeči. To znamená formou otázek a odpovědí. Ještě abych nezapomněl, poprosím vás, pane Hašku, nadiktujte panu kapitánovi telefonní číslo manželky. Než dopíšem protokol a vy si ho v klidu přečtete, kolega jí zavolá, aby pomalu vyrazila. Na pár věcí se vaší paní také musíme zeptat, respektive vyslechnou ji kolegové vedle v kanceláři, aby nemusela čekat na chodbě, než spolu dopíšem protokol, a zbytečně jsme vás nezdržovali.“

Kapitán Smrček odešel z kanceláře a za dveřmi vytukal na služebním mobilu telefonní číslo paní Haškové. Domluvil se s ní, že do půlhodiny přijede. Po ukončení telefonátu zašel kapitán Smrček do vedlejší kanceláře, aby o příjezdu svědkyně vyrozuměl kolegy a zároveň je požádal, aby paní Haškovou vyslechli. Ve chvíli, kdy jsem dopisoval poslední větu, vstoupil kolega do kanceláře v doprovodu kapitána Bouřila. Vzhledem k načasování příchodu mi bylo jasné, že průběh sepisování výpovědi sledovali na počítači v sousední kanceláři. Smrček mi kývnutím hlavy naznačil, že se mnou chce mluvit.

„*Akorát jsme dopsali,*“ prohodil jsem směrem k příchozím a vzápětí oslovil vyslýchaného: „*Pane Hašku, potřebuju si odskočit na záchod a popravdě, mám už trochu kuřácký abstrák. Dám si venku cigáro a tady pan kapitán Bouřil vám mezitím přečte vaši výpověď. Kdybyste chtěl cokoli opravit nebo doplnit, tak mu to řekněte. Za deset minut jsem zpátky.*“

Kapitán Bouřil usedl za klávesnicí počítače a dal se do čtení několikastránkového protokolu.

„*Předpokládám, že Haškovu výpověď jste četli,*“ oslovil jsem kolegu kapitána Bláhu ve vedlejší kanceláři.

„*Jo, četli,*“ kývl hlavou k obrazovce počítače, kde měl před sebou otevřenou poslední stránku výpovědi.

„*A jaký na to máš názor?*“

„*Já fakt nevím,*“ s pokrčením ramen odpověděl Bláha, „*chybí motiv.*“

„*Přesně tak,*“ přitakal jsem na znamení souhlasu, „*pokud ta bomba byla určena Haškovi a je pravda, co nám říká, tak zkrátka a dobře schází motiv. Ovšem kdyby to zařízení nebylo odpálený na dálku a bouchlo jen proto, že do krabice kopl, tak s tím nemusí mít nic společnýho. Mohlo to být určený někomu úplně jinému a my netušíme komu. Už víme, jakým způsobem to bylo odpálený? Co vlastně způsobilo výbuch?*“

„*Pavel to zjišťuje u pyrotechniků, ale zatím se neozval,*“ odpověděl kapitán Bláha.

„*Zkus mu prosím zavolat, jestli nemá novou informace.*“

Kolega sáhl po telefonu, který před ním ležel na stole. Vyťukal číslo a zapnul nahlas reproduktor.

„*Zrovna teď jsem dohovořil s pyrotechnikama,*“ ozval se na druhém konci vyšetřovatel, major Sutner. „*Dá se to sice odpálit několika způsoby, ale podle toho, co se na místě našlo, pyrotechnici zastávají názor, že z devadesáti procent došlo k iniciaci na dálku. To znamená přes vysílač. A v tom případě musel být pachatel v době výbuchu někde poblíž. Maximální dosah vysílače je prý 150 metrů, ale v zástavbě domů spíš méně.*“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Skutečné zločiny na Plzeňsku 3.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.